

Arrest

nr. 88 212 van 26 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, en die in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 20 juni 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 mei 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekers ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE, die *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 november 1996 diende eerste verzoeker een asielaanvraag in. Deze werd op 27 maart 1997 afgesloten door een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 16 december 1997 werd ten aanzien van eerste verzoeker een bevel genomen om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Op 5 september 2008 diende eerste verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 6 november 2008 werd eerste verzoeker gehoord nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven en op 3 december 2008 werd de zaak overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 26 maart 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende eerste verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 26 februari 2010 bij arrest nr. 39 466 verwierp de Raad het beroep van eerste verzoeker en werden hem opnieuw zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 11 mei 2010 werd ten aanzien van eerste verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 11 juni 2010 dienden verzoekers een nieuwe asielaanvraag in.

Op 16 juni 2010 werd hun aanvraag overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 13 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers, een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 59 623 van 13 april 2011 werd het beroep door de Raad verworpen en werden opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers geweigerd.

Op 11 mei 2011 werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen.

Op 17 mei 2011 dienden verzoekers andermaal een asielaanvraag in.

Op 19 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot niet in overwegingname van een asielaanvraag. Dit zijn thans de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1A van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster verwijst naar de problemen van haar echtgenoot en verklaart dat ze via telefonisch contact met haar familie vernam dat ze in geen geval mochten terugkeren naar hun land van herkomst. Verzoekers zijn het niet eens met de bestreden beslissingen in zoverre deze stellen dat ze beroep doen op dezelfde argumenten waarvoor ze reeds eerder negatieve beslissingen kregen van de asielinstanties. Vooreerst stellen ze dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat ze etnisch Albanees zijn, dat ze afkomstig zijn uit Skopje en de Macedonische nationaliteit bezitten, dat er op 1 juni 2008 parlementsverkiezingen werden georganiseerd, dat verzoeker heeft deelgenomen aan de organisatie van de verkiezingen als opzichter, dat hij lid is van de Democratische Unie voor Integratie, dat er pogingen waren van de partij PDSH om de verkiezingen te vervalsen, dat uit het administratief dossier in het kader van de tweede asielprocedure blijkt dat verschillende personen toen werden aangehouden omdat ze de verkiezingen probeerden te manipuleren en dat ook de politie een rol speelde bij de onregelmatigheden van de verkiezingen zoals bevestigd door de minister van Binnenlandse Zaken. Verzoeker stelt dat hij aldus duidelijk aantoonde dat

hij omwille van het feit dat hij lid is van de partij BDI, dat hij heeft deelgenomen aan de organisatie van de parlamentsverkiezingen in juni 2008 en getracht heeft de fraude bij deze verkiezingen tegen te gaan, ernstige problemen kent in zijn land van oorsprong. Verzoeker stelt dat deze elementen nu worden bevestigd door het nieuwe stuk dat hij heeft bijgebracht, met name een verklaring van de voorzitter van het BDI waarin wordt bevestigd dat hij bedreigd wordt door aanhangers van de Albanese oppositiepartijen. Verzoeker stelt dat de waarachtigheid van dit stuk niet in vraag wordt gesteld doch dat enkel wordt vastgesteld dat dit stuk gesolliciteerd is. Verzoeker meent dat het onredelijk is om dit stuk niet als nieuw element in aanmerking te nemen. Ook wat betreft de uitnodigingen van de politie is verzoeker het niet eens met het oordeel van verweerder. Verzoeker stelt opnieuw dat er niet getwijfeld wordt aan de authenticiteit van de documenten. Tevens stelt verzoeker dat op geen enkele wijze werd nagegaan of er een probleem is van optreden van de Macedonische politie naar de Albanese minderheid. Verzoeker meent dat de verweerder door deze vragen niet zelf te onderzoeken de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed".

Artikel 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Daargelaten de vraag of artikel 62 van de vreemdelingenwet een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zouden vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet, kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de voornoemde wet van 29 juli 1991 oplegt.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissingen die ter kennis worden gebracht de redenen moeten weergeven op grond waarvan de beslissingen werden genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In casu vermelden de bestreden beslissingen de juridische grondslag, zijnde artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing van verzoeker wordt aangegeven dat hij een eerste asielaanvraag heeft ingediend op 27 maart 1997, waarvoor hij van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing 'niet ontvankelijk' ontving, dat hij op 5 september 2008 een tweede asielaanvraag indiende, waarvoor hij op 21 oktober 2009 een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontving, dat hij tegen deze beslissing een beroep indiende bij de Raad die hem deze beslissing in beroep bevestigde, dat verzoeker op 11 juni 2010 een derde asielaanvraag indiende waarvoor hij op 13 januari 2011 opnieuw een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontving, dat hij ook tegen deze beslissing een beroep indiende bij de Raad die op 15 april 2011 deze beslissing bevestigde, dat verzoeker op 17 mei 2011 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Er wordt verder gemotiveerd dat verzoeker drie oproepingsbrieven van de politie voorlegt die hij van zijn schoonbroer zou hebben verkregen, dat verder wordt aangestipt dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag reeds een dergelijk document naar voor bracht en dat de asielaanvraag ondanks dit document negatief werd beslecht, alsook dat het enkel gaat om uitnodigingen van de politie in het kader van een onderzoek en dat een dergelijke uitnodiging niet noodzakelijk een vervolging impliceert. Verder wordt ook vermeld dat verzoeker een verklaring voorlegt van de voorzitter van het BDI waarin staat dat verzoeker bedreigd wordt door aanhangers van de Albanese oppositiepartijen, waarbij wordt vastgesteld dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Verder worden verzoekers verklaringen onderzocht en wordt aangegeven dat hij opnieuw de argumenten aanhaalt die hij reeds in zijn vorige asielverzoeken heeft uiteengezet. Betreffende het telefonisch contact

en contact via internet waaruit zou blijken dat hij in gevaar is, stelt de verweerder dat dit beweringen zijn die niet worden gestaafd en dus bezwaarlijk als nieuw element in rekening kunnen worden genomen. De verweerder concludeert dat verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. Betreffende de bestreden beslissing van verzoekster wordt ook eerst uitgebreid verwezen naar de procedurele antecedenten. Vervolgens wordt aangegeven dat zij verwijst naar de documenten die haar echtgenoot heeft aangebracht en dat ze verder verwijst naar de problemen van haar echtgenoot. De verweerder motiveert dat voor haar echtgenoot een beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag werd genomen, dat zij voor het overige enkel beweringen aanhaalt die niet gestaafd worden, zodat ook zij geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aantoont. De omstandig gemotiveerde bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar ze stellen dat ten onrechte zou worden gesteld dat ze beroep doen op dezelfde argumenten als bij hun eerdere asielaanvragen. Zowel uit de stukken van het administratief dossier, als uit de uiteenzetting van hun middel blijkt dat verzoekers zich nog steeds beroepen op hun oorspronkelijk asielaanvraag. Zij trachten dit asielaanvraag echter te bevestigen door nieuwe stukken aan te brengen. Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De stukken die verzoekers voorleggen, kunnen weliswaar 'nieuw' zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoekers maken niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van hun eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verzoekers baseren zich ter gelegenheid van hun vierde asielaanvraag dus nog steeds op de feiten en verklaringen die zij bij hun eerste asielaanvraag uiteenzetten en lijken in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van hun eerste asielaanvraag te bewijzen.

Betreffende de oproepingen van de politie stelt verweerder vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag reeds een dergelijk document heeft aangebracht en dat dit niet geleid heeft tot een positieve beslissing, alsook dat het enkel oproepingen zijn in het kader van een onderzoek waaruit niet kan worden afgeleid dat er sprake is van een vervolging. Nazicht van de eerdere asielaanvragen van verzoeker toont aan dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag een convocatie van de politie bijbracht en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierover oordeelde dat de convocatie geen gewag maakt van het feit dat verzoeker als verdachte wordt opgeroepen en dat het feit dat verzoeker wordt uitgenodigd voor een onderhoud naar aanleiding van twijfel die bestaat omtrent een misdrijf geenszins gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch met een risico op ernstige schade. Tevens wordt aangestipt dat aangezien verzoeker aanwezig was bij het kiesbureau naar aanleiding van de verkiezingen van 1 juni 2008, waarbij onregelmatigheden werden vastgesteld, het normaal is dat hem gevraagd wordt om inlichtingen te verschaffen in het kader van een gerechtelijke procedure. In beroep heeft de Raad gesteld dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat de convocaties beschouwd dienen te worden als daden van vervolging. Gelet op de beslissingen in de voorgaande asielaanvragen waarbij verzoeker, zoals verweerder correct aangeeft, reeds een convocatie heeft aangebracht van de politie waarbij hij werd opgeroepen in het kader van een onderzoek, is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om te oordelen dat de convocaties die verzoeker heeft bijgebracht geen nieuwe element vormen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Zoals hiervoor reeds werd aangegeven, dient het niet enkel om stukken te gaan die niet eerder konden worden aangebracht doch dienen de stukken ook een ernstige aanwijzing van een vrees voor vervolging in te houden, wat *in casu* niet het geval is. Het loutere gegeven dat de authenticiteit van de stukken niet in vraag wordt gesteld, doet hier geen afbreuk aan.

Betreffende de verklaring van de voorzitter van de partij, dient de Raad opnieuw op te merken dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet slechts toelaat een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "*ernstige aanwijzingen*" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "*ernstige aanwijzing*" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. De Raad merkt op dat verzoeker niets inbrengt tegen de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verklaring een gesolliciteerd karakter vertoont noch tegen de overwegingen met betrekking tot de verklaringen van verzoeker, die louter steunen op beweringen en veronderstellingen waardoor deze niet als een "*ernstige aanwijzing*" kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Verzoekers slagen er niet in een motiveringsgebrek in de bestreden beslissingen aan te tonen. Zij maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissingen op

grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen.

Er wordt geen schending van de motiveringsplicht aangetoond.

In zoverre verzoekers menen dat de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden doordat de verweerder zelf op geen enkele wijze is nagegaan of er geen probleem is van optreden van de Macedonische politie naar de Albanese minderheid, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissingen genomen zijn in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zodat het geenszins toekwam aan verweerder om dit zelf na te gaan. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Met hun betoog maken verzoekers geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, met name de voorwaarden waaraan een asielzoeker moet voldoen om te kunnen genieten van de vluchtelingen- of de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad er wederom op dat de bestreden beslissingen een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) zijn en dat deze beslissingen werden genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Wederom stelt de Raad dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Verzoekers kunnen zich niet dienstig beroepen op de voormelde artikelen nu de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus tot de bevoegdheid behoort van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingevolge een onderzoek ten gronde terwijl *in casu* de asielaanvraag niet in overweging werd genomen wegens gebrek aan nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Ook wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1A van de Conventie van Genève, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers deze schending niet dienstig kunnen aanvoeren tegen een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag aangezien de bevoegdheid van de verweerder beperkt is tot het nagaan of er nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werden aangebracht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU